

РЕШЕНИЕ

№ 436 / 07. 11. 2017 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ДОБРИЧКИЯТ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД, в открито съдебно заседание на десети октомври две хиляди и седемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРАСИМИРА ИВАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: ТЕОДОРА МИЛЕВА

СИЛВИЯ САНДЕВА

при секретаря ИРЕНА ДИМИТРОВА и с участието на прокурора ВЕСЕЛИН ВИЧЕВ изслуша докладваното от съдия Силвия Сандева административно дело № 396/ 2017 год.

Производството е по чл. 185 - 196 от АПК.

Образувано е по протест на прокурор от Окръжна прокуратура – Добрич срещу чл.33, ал.2 от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на община Тервел от 2011г. В протеста се сочи, че оспорената разпоредба влиза в колизия със законови разпоредби от по – висок ранг. Твърди се, че с нея е въведено изискване за заплащане на такса за случаи, които, първо, не са сред изброените в раздел II от ЗМДГ и, второ, не представляват услуга, за която се дължи заплащане на такса. Счита се, че единственото основание за претендиране на тази „такса“ е възникването на правна връзка между субекта и обекта, което обаче е същностен белег на данъка, а не на таксата. Искане се отмяна на оспорената разпоредба, както и присъждане на сторените разноски по делото.

Ответникът – Общински съвет Тервел, не изразява становище по протеста.

Съдът, като обсъди становищата на страните, доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, и след като направи проверка по реда на чл.168 във връзка с чл. 196 от АПК, приема за установено следното:

Протестът е подаден от легитимирана страна по смисъла на чл.186, ал.2 от АПК, срещу подзаконов нормативен акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което е процесуално допустим, а разгледан по същество, е и основателен.

Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услугите на територията на Община Тервел (по-нататък Наредбата) е приета с решение № 1-5 по протокол № 1 от заседание на Общински съвет Тервел, проведено на 28.01.2011 г. От общо 21 избрани общински съветници на заседанието са присъствали 17 общински

съветници, които с единодушие са приели проекта за Наредбата. Решението е взето по предложение на кмета на общината, което е разгледано и одобрено на заседание на ПК „Обществен ред, устройство на територията и екология“, проведено на 25.01.2011г., както и на съвместно заседание на ПК „Образование, здравеопазване, култура, спорт, социална политика и вероизповедание“ и ПК „Бюджет, финанси, икономика, инфраструктура, транспорт и общинска собственост, проведено на 27.01.2011г. След приемането на Наредбата са последвали множество изменения, които не са засегнали съдържанието на оспорената разпоредба на чл.33, ал.2.

Следователно оспорената разпоредба е приета от компетентен орган, в писмена форма, при спазване на изискванията за кворум и начин на гласуване, регламентирани в чл. 27, ал. 4 и ал. 5 от ЗМСМА, с оглед на което е част от валиден нормативен административен акт, действащ към момента на оспорването.

Оспорената разпоредба обаче е незаконосъобразна като издадена в нарушение на административнопроизводствените правила и материалния закон, както и в несъответствие с целта на закона.

С разпоредбата на чл.33, ал.2 от Наредбата е предвидено, че при разпореждане с общински недвижим имот физическите или юридическите лица заплащат на общината такса в размер на 2 % от продажната цена. Вярно е, че в чл.111 от ЗМДТ е уредена възможността по производства за настаняване под наем, продажби, замени или учредяване на вещни права върху общински имоти да се заплаща такса, но тя трябва да отговаря на общите принципи и изисквания по чл.7 и чл.8 от ЗМДТ за определяне на размера въз основа на необходимите материално – технически и административни разходи по предоставяне на услугата, възстановяване на пълните разходи на общината по предоставяне на услугата, постигане на по-голяма справедливост при определяне и заплащане на таксата, определяне на отделна такса за всяка от дейностите по извършване на услугата, в случай че те могат да се разграничат една от друга и др. Тези изисквания са възпроизведени и в новоприетия чл.115а от ЗДМТ, ал. 1 на който гласи, че размерът на таксата за всяка административна услуга трябва да съответства на разходите на общината за предоставяне на съответната услуга, включително необходимите материално-технически разходи и всички административни разходи за изпълнение на задълженията на длъжностните лица с оглед на тяхната квалификация и разходвано работно време, а ал. 2 на същия текст, че административните разходи по ал. 1 не могат да надвишават 20 на сто от размера на таксата.

По отношение на процесната административна такса липсват мотиви какво включва тя, как е определен нейният размер и защо е определена в пропорционален, а не прост размер. В предложението на кмета на общината не се съдържат конкретни съображения за финансовата обосновка на заложения разход, от които да се прецени дали са спазени нормативните изисквания за определяне на размера на таксата. Мотивите

за приемането на Наредбата са твърде общи и схематични и се изчерпват със законодателните изменения на ЗМДТ от 2010г. и необходимостта от актуализиране на таксите и цените на услугите във връзка с инфлационния индекс в страната. При обсъждането на проекта на заседанието на Общински съвет Тервел директорът на Дирекция "ФСУС" е посочил единствено, че промяната на местните такси и цени на услуги е предложена след обстоен анализ на таксите и цените на услугите, които се предоставят в сходни общини, но това не е достатъчно, за да се приеме, че е налице обосноваване на спорната такса, както и на целите и резултатите, които се преследват с нея. Липсата на мотиви и финансова обосновка е всякога съществено процесуално нарушение и основание за отмяна на подзаконовия нормативен акт в оспорената му част.

От друга страна, непрецизната формулировка на чл.33, ал.2 от Наредбата не дава възможност на съда да прецени дали това е такса по смисъла на чл. 6, ал. 1, б. „е“ или по чл. 6, ал. 2 от ЗМДТ. В закона за общинската собственост и в Наредбата за реда на придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество, приета от ОбС – Тервел, са регламентирани различни начини на разпореждане с общинско имущество - продажба, замяна, учредяване на ограничени вещни права, делба и др. , докато предвидената в чл.33, ал.2 от Наредбата такса в размер на 2 % от продажната цена урежда само случаите на продажба на общински имоти, без да държи сметка за останалите видове разпоредителни действия и техните специфики. Същевременно в разпоредбата на чл.44, ал.3 от Наредбата за реда на придобиване, управление и разпореждане с общинско имущество, приета от ОбС – Тервел, е предвидено заплащането на режимни разноски при разпоредителни сделки с общински имот, които би следвало да са част от процесната такса по аргумент от § 1, т.15 от Закона за местните данъци и такси. С цитираната норма е дадено легално определение на понятието "пълни разходи", съгласно което те включват всички разходи на общината по предоставяне на услугата, включително съответните разходи: за работни заплати и осигуровки на персонала; материални, режимни, консултантски; за управление и контрол; по събиране на таксите и други, имащи отношение към формирането на размера на таксата, определени конкретно от общинския съвет. Съществуването на паралелно заплащане на разноски в производствата по разпореждане с общинско имущество прави невъзможно да се установи какво е съдържанието на услугата, за която се събира таксата по оспорения текст на чл.33, ал.2 от Наредбата и навежда на извод за дублиране на таксите, което е недопустимо.

Съгласно чл. 8 от ЗНА издаваните от общинските съвети наредби следва да уреждат съобразно нормативните актове от по-висока степен неуредените в тях обществени отношения с местно значение. НОАМТЦУ е издадена на основание законовата делегация от чл. 9 от ЗМДТ. Това означава, че тя следва да уреди правилата и определянето на размера на местните такси и цени на услуги при условията, по реда и в границите,

определени в този закон, което в случая не е така. Така определената такса не отговаря на принципите на обоснованост, стабилност, откритост и съгласуваност, което изключва възможността за обективен и всеобхватен съдебен контрол за нейната законосъобразност.

С оглед на изложеното следва да се приеме, че са налице основания за отмяна на оспорения текст по смисъла на чл. 146, т. 3, 4 и 5 във връзка с чл. 196 от АПК.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК ответникът по оспорването следва да възстанови на Окръжна прокуратура – Добрич направените съдебни разноски в размер на 20 лева, представляващи платена такса за обнародване на оспорването в „Държавен вестник“.

Така мотивиран и на основание чл. 193, ал. 1 от АПК, Добричкият административен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по протест на Окръжна прокуратура – Добрич разпоредбата на чл.33, ал.2 от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на община Тервел, приета с решение № 1-5 по протокол № 1 от заседание на Общински съвет Тервел, проведено на 28.01.2011 г.

ОСЪЖДА Общински съвет Тервел да заплати на Окръжна прокуратура - Добрич направените по делото разноски в размер на 20 лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния Административен съд с касационна жалба в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението за постановяването му и връчването на препис от съдебния акт на страните.

Решението да се обнародва по реда на чл. 194 от АПК при неподаване на касационни жалба или протест или ако те са отхвърлени.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ззлд

ЧЛЕНОВЕ: ззлд

ззлд